

Urunk megkeresztelkedése

ApCsel 10,34–38

Isten nem személyválogató

³⁴Péter így kezdte beszédét: „Valóban el kell ismernem, hogy az Isten nem személyválogató, ³⁵mindenki kedves előtte, aki féli és az igazságosságot cselekszi, bármely nép fia is. ³⁶A tanítást ugyan Izrael fiainak adta, amikor békét hirdetett Jézus Krisztus által. Ő mindenki Ura. ³⁷Ti tudjátok, mik történtek a Jánostól hirdetett kereszttség után Galileától kezdve egész Júdeában. ³⁸Miképp kente fel az Isten a názáreti Jézust Szentlélekkel és hatalommal. S ő, ahol csak járt, jót tett, meggyógyította az összes ördögötől megszállottat, mert vele volt az Isten.”

Péter apostol látogatása Caesareában, Kornéliusz római századosnál a kereszténység szempontjából történelmi tett volt. Ezzel a szimbolikus akcióval döntött Péter és az ősegyház arról, hogy a Jézust követők nem egyszerűen egy zsidó megújulási mozgalom lesznek, hanem olyan vallási közösség, amely a pogányokat is egyenrangú félként fogadja be. Lukács az Apostolok Cselekedeteiben az események közé időről időre beszédeket iktat, a hellén olvasóközönség izlésének megfelelően, amelynek funkciója bemutatni, milyen vallási jelentősége van a beszédet megelőző eseménynek és milyen módon gondolkodtak az eseményben résztvevő szereplők. Az idézett részlet Péter utolsó előtti beszéde ebben a műben. Az elsőben Mátyás apostol megválasztása mellett érvelt (ApCsel 1,16–22), a második az úgynevezett pünkösdi beszéd (ApCsel 2,14–39), a harmadik a béna meggyógyítása kapcsán mondott beszéd (ApCsel 3,13–26), ezt a főpapok előtt mondott beszéd követi (ApCsel 4,8–20), majd a mostani beszéd olvashatjuk, amelyet egy pogány, Kornéliusz százados házában mondott el (ApCsel 10,34–43), és amely előkészíti a jeruzsálemi zsidók előtt mondott beszédét a pogány misszió érdekében (ApCsel 11,5–17). Az Apostolok Cselekedetei előbb a zsidó misszióval és a jeruzsálemi ősegyház életével foglalkozik, majd pedig a pogány missziót mutatja be. Ez a beszéd ennek az új fejezetnek az elején található.

Nemcsak Péter gondolkodását mutatja be, hanem a keresztény misszió fejlődését, a keresztények önértelmezésének egyik fontos állomását. Erdemes tudatosítani, hogy Jézus missziója csak a zsidókhoz fordult és a zsidó vallási közösség megújulását akarta szolgálni. Nyitottsága azonban olyan mértékű volt, hogy tanítványai a vallási megújulás

misszióját, az örömhír továbbadását, az úgynevezett evangelizációt kiterjesztették a pogányok felé is. Ez a lépés azért volt fontos, mert ebben a korban a zsidó közösség is végzett egy zsidóságba térítő, úgynevezett prozelita akciót. Ez azonban a közösség számának növelését célozta meg, és nem a zsidó messiási elképzelések kiterjesztését a pogányok felé. Az eldöntendő kérdés az volt, követnie kell-e a megkeresztelteknek a zsidó rituális és vallási előírásokat vagy elegendő követni, utánozni Jézus tetteit? Ezzel kapcsolatban két döntést kellett hozni. Egyet a zsinagóga közönségének arról, hogy továbbra is zsidóként kezelje-e a Jézus nevében szerveződő vallási közösségeket, vagy kizárja őket a zsinagógából. A másik kérdés, hogy minek tekinti magát az új vallási közösség, reformált zsidó közösségnek vagy Jézus követőinek, akiknek élete független a zsinagógától. A harmadik kérdés így hangzott: A zsidónak születettek miként viszonyuljanak a pogányságból megtért és a zsidó vallási előírások megtartására nem kötelezett keresztényekhez? A válaszokat és azok megszületésének körülményeit olvashatjuk a Apostolok Cselekedetei további részleteiben, miközben a misszió izgalmas, időnként krimibe illő történetét tárja elénk.

A mai olvasó számára, úgy tűnik, a fő kérdés, hogy szokásokat vagy Isten örömhírét kell továbbadni? Hogyan viszonyuljak az újonnan megtértekhez? Egy hagyományos keresztény egy más kultúrából érkező vagy esetleg ateista szimpatizánssal hogyan viselkedjen? Mít tegyen, ha egyházjogi értelemben nem is keresztény ember humanizmusa értékesebb mint a megkeresztelt és megbérmált emberek mindennapi etikája? Hogyan válogassa meg barátait, a hagyományos keresztények köréből vagy a jóakarató emberek köréből? A kulcs a dilemma eldöntésére Péter beszédének kezdő szavai: „Isten nem személyválogató”. A szív jóságát, a vallási elkötelezettséget annak formai jegyeitől függetlenül előnyben részesíti, és nem vizsgál semmi mást. Be kell vallani, ha ezt magunkra értelmezzük, akkor érezni fogjuk, hogy Isten nagylelkűségével időnként nehéz lépést tartani. De ha Isten nem személyválogató, mi milyen jogon vagyunk azok?